Ч. 142 (11.483). Львів, субота 29. червня 1929. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Релігійно-віроісповідний хаос.

Львів, 28. червня 1929.

На всій українській національній території, як вона довга і широка, панує релігійно-віроісповідний хаос, відбувається віроісповідний танець, в якому беруть участь — чи то наявну, чи посередню, чи тільки ідеальну — майже всі релігійні центри. Саме тоді, коли на заході затихають останні відгомони завзятої релігійної боротьби і „Kulturkampf-у", в нас спалахують полумяні язики релігійних пристрастей, втягаючи в свій крутіж найбільш енергійні одиниці, зуживаючи масу сил і енергії.

Під релігійно віроісповідним оглядом не лише українська національна територія, але — так сказатиб — віроісповідна площина збірної одиниці: української нації — уявляє собою неправильно пошматовану шахівницю. На західньо-українській території маємо католицизм і православя. Католицизм ділиться на два головні відділи (обряди): римо-католицизм і греко-католицизм, що фактично є українським католицизмом. Між цими двома напрямками пробивається маленьке відгалуження польсько-латинського католицизму — „католицизм східнього обряду", що є новим виданням старої польонізаційно-політичної унії, яка стільки шкоди наробила не лише Україні, але й Польщі в XVII. і XVIII. ст. Римо-католицизм зі своїм дивоглядним „католицизмом східнього обряду" є засобом політичного осідлання і культурної денаціоналізації українського народу. В греко-католицизмі борються дві струї: реформаторсько-ультрамонтанська, через яку все виразніше просякають впливи ватиканського Риму, і українсько-византійська, базована на нашій власній національно-церковній традиції. Тоді як інтернаціоналізуюче ультрамонтанство, відсунувши громадянсько-соборницький чинник, находиться в приспішеній офензиві на всіх ділянках нашого життя, українське византійство постійно находиться у відступі. Такіж самі три тенденції проявляються в „автокефальному" православю в Польщі: російсько-православна, українсько-православна і польсько-православна.

На українських землях у Румунії таксамо істнує поділ на православних й уніятів, при чому православя находиться під виключними румунськими впливами, а греко-католицтво саме тепер закріплюють румуни при допомозі конкордату з римською курією. Аналогічне явище маємо й на Закарпатті, де греко-католицтво шукає опори в чехо-словацькому латинстві, а православний рух розвивається під виключними впливами російської еміграції.

На Рад. Україні зустрічаємо два яскраві табори: релігійний і протирелігійний, себто безвірницький. Цей останній є теж деякою формою специфічної позитивістичної релігії. Релігійний табор розпадається на три національно-культурні струї, які представляє собою: російсько-патріярхальна (б. синодальна) церква, українська автокефальна церква і жива церква. Перша з них є заборолом російської церковної єдности і російських національно-культурних і навіть політичних впливів, друга висловлює собою церковно-визвольні змагання українського народу, а третя є посереднім твором, головно чисто політичним як база радянсько-соціяльних впливів.

Проти цих трьох церковних організацій, поріжнених між собою, стоїть суцільна позитивістично-світоглядова організація, організація безвірників, поборюючи всяку релігію найбільш неперебірчивими, просто огидними способами. Боротьба з релігією, з вірою не є нічим новим. Відбувається вона цілими століттями, як і боротьба церкви із супротивними течіями. Поборювання віри і церкви в Рад. Союзі в нинішніх часах не робилоб більшого враження, якби не ті засоби, в яких перевірство йде на перегони з провокацією і блазенством (як напр. підчас „червоного карнавалу"). Що радянсько-комуністична влада поборює церкву і віру — це зрозуміле. Бож церква є виразником ідеалістичного світогляду в противенстві до реалістичного правителів Рад. Союзу. Церква є державою в державі, чого не можуть терпіти ексклюзивні комуністи. Є вона вкінці в значній мірі зберігачем і резервуаром старих ідей і впливів або супротивних радянській владі концесій. Але поборювання самого культу, насилування сумління, нищення „забобонів" в такий наївно-драстичний і блазенський спосіб, як це діялося підчас „червоного карнавалу" — це є негідне культурної людини без огляду на її світогляд.

Як бачимо, на всій українській національній території під релігійно-віроісповідним оглядом простягається незвичайно поплутана шахівниця. Всі конфесії, що борються за душу української нації, є звязані з тим чи іншим релігійним центром, отже: з Римом (римо- і греко-католицтво та „католицтво східнього обряду"), з Москвою (патріярхальне православя), з Константинополем (польське „автокефальне" православя) і навіть під деяким ідеольогічним оглядом з англьо-саським протестантизмом (українська автокефальна церква). Очевидно, поминаємо всі ті численні секти, які закидують сіти на наш нарід у старім і новім світі.

За далеко завів би нас розгляд взаємовідносин між поодинокими церквами на нашій території, як виразниками віроісповідних організацій і світоглядів. Українсько-національний елемент вміщує в собі тільки українсько-католицька й українсько-автокефальна церква. Та відношення між цими церковними організаціями є як не наскрізь ворожі, то щонайменше легковажні. Українська автокефальна церква дивиться на унію крізь призму історії і релігійно-полемічної літератури, не беручи на увагу еволюції останнього століття і перетоплення галицької унії в огні українського національного відродження. Зновуж наші ультрамонтани трактують українську автокефалію як видумку „невмомонних" інтелігентів-націоналістів, як щось пожиттєве, проминаюче, як національно-церковну „моду". В своїм консерватизмі вони не можуть погодитися з „революційним" уведенням до богослужень живої літературної мови, а головно зі „самосвятством" церковно-автокефальної єрархії (аналогічно до англьо-саської церкви). Під тим оглядом наші ультрамонтани віддають першенство патріярхально-православній церкві. А в своїх поглядах на стан церковної справи на Рад. Україні доходять вони просто до величавих парадоксів, навіть потураючи в душі безвірницькій акції. Мовляв, аж з хвилею знищення православя всіх відтінків безвірниками, можлива буде успішна місійна акція на свіжому релігійно-віроісповідному облозі.

Ось так у низці заміток старалися ми всебічно порушити комплекс церковно-віроісповідних справ у відношенні до нашої території і нашого народу. Не маємо на меті робити якихнебудь загальних висновків, бо це справи незвичайно складні і важкі. Порушили ми ті справи у звязку зі зростаючою силою і впливами Риму та культурно-віроісповідного і політичного натиску на душу нашого народу найрізнородніших центрів. Нашим завданням було тільки заставити наше громадянство до передумання всіх цих явищ. Завважуємо вкінці, що ідеальним станом для якоїсь нації під релігійно-віроісповідним оглядом є стан одної концентруючої релігійної організації для всієї нації.

Недоля нашого Сокільства.

Широкий загал нашого громадянства болючо вражений численними випадками розвязувань наших пожарних і руханкових товариств, про що спорадично доносить преса. Саме доходять нас вістки про розвязання цілої низки товариств „Сокіл" у поодиноких воєвідствах, як у Любачеві, Белзі, Бишеві, Буневі, Дрогомишлі, Грушеві, Стібенці, Старім Самборі, Стороннї, Улазові львівського воєвідства та в Іваню Пустім, Ігровиці, Шумлянах, Божикові, Сушні, Тетевчицях і Стоянові тернопільського воєвідства.

Але найбільше сокільських товариств розвязано у станиславівськім воєвідстві, бо аж 22. І так у повіті Стрий: розвязано т-ва „Сокіл" у Дорбрянах, Добрівлянах, Завадові, Лисятичах, Верчанах, Нежухові, Пукиничах, Угерську. В повіті Долина розвязано „Соколи" в Гошеві, Лисовичах, Болехові, Турі Великій, Цінeвій, Лопянці, Нинові Долішн., Ракові, Церківні, Надієві, Ґерині. Крім цего у повіті Станиславів розвязано т-во „Сокіл" у Загвіздю, в повіті Городенка „Сокіл" у Городниці, а в повіті Рогатин „Сокіл" у Вишневі.

Колиж до цего додамо, що розвязано бодай стількиж лугових товариств, то дістанемо повний образ тих важких обставин, серед яких приходиться нашим пожарним і руханковим організаціям вести свою культурну і високо-гуманітарну працю.

Ми не в силі містити тут всіх мотивів, якими при розвязанні тих товариств руководиться адміністраційна влада, однак годі нам промовчати ті випадки, які наглядно свідчать про планову ліквідаційну акцію відповідних чинників у тій ділянці нашої організаційної культурної праці.

Мотиви розвязання пожарно-руханкового товариства „Сокіл" у Лацьку, пов. Добромиль, розглянемо для прикладу докладніше. В мотивах розвязання цего товариства подає староство в Добромилі ось що:

„W szczególności rzeczone stowarzyszenie, mimo upływu zwyż dwuletniego czasokresu swojego istnienia nie rozwinęło żadnej działalności przeciwpożarowej, która jest pierwszym i głównym celem stowarzyszenia, nie spełniało swych statutowych obowiązków, nie wykonywało ćwiczeń strażackich i z przyrządami pożarniczymi, nie poczyniło starań dla zakupna potrzebnych przyborów ani też nie brało udziału w akcji ratunkowej przy pożarach. Podczas bowiem pożarów w zabudowaniach Anny Malhowskiej i Katarzyny Bac w Lacku w dniu 1. kwietnia 1928 r. okazało się, że rzeczone stowarzyszenie nie jest zupełnie wyszkolone, gdyż żaden z członków nie potrafił dołączyć węża do sikawki gminnej, a pozatem, gdy przybyła straż pożarna z Dobromila, nie można było dostać pomocy do obsługi sikawki straży pożarnej z Dobromila".

Всі вище наведені мотиви опрокинула Старшина розвязаного Товариства фактами. І так у відповіди на заміти сказано, що товариство має взірцево вишколених членів у пожарництві і брало участь у ратунковій акції при пожежах не тільки у себе, але також у сусідніх місцевостях. Дня 19. травня м. р. в пізну ніч пожарний стяг членів товариства під проводом голови і начальника разом в числі 30 людa віn ратункову акцію при вогні в Губичах і дістав подяку від місцевого громадського уряду та відповідну посвідку. Дня 27. листопада м. р. цілий стяг пожарний членів товариства брав участь при ратунку в часі пожежі у Губичах і віддався під прикази інструктора фахової пожарної сторожі з Добромиля п. Івана Гартмана, котрий зложив подяку і признання до рук голови товариства за повне посвяти і відваги ратування та зазначив, що навіть не сподівався, що члени товариства „Сокіл" так справно вишколені в пожарництві. Взагалі товариство не занедбало ніякої нагоди, щоби вести правильні пожарні вправи, що виконувано кожної неділі і свята на громадськім пасовиську і це можуть ствердити під присягою громадяни місцевости, а також місцеві поліції, що стало при таких вправах асистували. Відносно закупна приладів, то тільки завдяки старанням товариства, а зокрема його голови Михаила Бендзара, направлено всі пожарні прилади громади, які були не до вжитку, голова подбав про справлення 20 метрів струєвого вужа і справлення двох бочковозів. Свідчить це про взірцеве вивінування такого сільського пожарного поготівля, яке має

дві сикавки і два бочковози, крім усіх потрібних
дрібних приладів як драбин, гаків і т. п.
Відносно останнього закиду, немов би това-
риство не брало участи в рятунковій акції при
пожежі дня 1. квітня в забудованнях Анни Маль-
ґовської і Катерини Бац, то ці факти не відпові-
дають дійсности. Бо в дійсности не лише всі чле-
ни товариства були при рятунку і доложили всіх
зусиль до зльокалізування пожежі, так, що вона
не поширилася на ціле село, але вогонь погаше-
но, заки ще прибула сикавка з Добромиля. Та-
ким чином сикавка з Добромиля не була зовсім
чинною при вогні. Не лише пожежна сторожа з
Добромиля, але також командант поліції склада-
ли голові товариства признання за цю вмілу ря-
тункову акцію підчас пожежі, яка була в місці
найгустіше розложених забудувань села, ро-
зуміється, покритих соломою.

Факти, вище наведені, говорять самі за себе
і не вимагають коментарів. Бачимо плянове ло-
мання здорового відруху нашого села на післявоєнну моральну гниль, відруху в формі зорганізованої громадської праці. Не сумніваємося, що фактами цими зацікавиться Українська Парляментарна Репрезентація.

З міжнародного жіночого конґресу в Берліні.

Промова української делеґатки.

Підчас світового конґресу союзів жіночої рівноправности в Берліні відбулося кілька величезних віч у салях берлінського парляменту. Публики було так багато, що саля засідань парляменту не могла її змістити й тому уряджено паралельні віча в інших салях. На цих вічах виступали — як це ми вже повідомляли — з промовами ріжні визначні провідниці жіночого руху. Виступила тут з промовою також делеґатка „Союзу Українок", п. Мілена Рудницька. Про враження, яке зробила її промова, „Дайтше Альґемайне Цайтунґ" пише: „Бурхливе одобрення викликали виводи українки, Мілени Рудницької, посолки до польського сойму"; а „Фоссіше Цтґ." пише: „...публика величезним одобренням дякувала цій бесідниці".

Далі подаємо на основі офіціяльного справоздання конґресу зміст цієї промови п. Рудницької, яку вона виголосила на вечірніх зборах світових парляментаристок 18. червня.

„До цінних виводів моїх передбесідниць я дозволю собі, як парляментарна представниця українського народу в польському соймі, додати кілька скромних думок про політичну працю жінки та про дотеперішні висліди цієї праці.

Спершу хочу пригадати, що висліди залежать від умов праці. А що торкається умов політичної праці, то треба ствердити, що істнує велика й основна ріжниця між життям жінки, яка належить до державної нації, й тої, яка належить до народу, що не має власної національної держави.

Бо коли в державній нації головне завдання жінки, як горожанки, лежить у скріплюванні свого культурного впливу в громадянському житті, то завдання жінки недержавної нації далеко складніше. Вона має не тільки вести ту саму боротьбу, як жінки державних націй, серед своєї власної суспільности, але мусить також боротися за права своєї нації, які рівночасно є також правами жінки. Жінка й весь жіночий рух народу, спиненого у своюму свобідному розвитку, переживає глибоку траґіку. Неприродне насильство над орґанізмом живого народу жінки зі своїм материнським інстинктом відчуває далеко болючіше, ніж мущина, бо вона знає, що тут йде мова про долю й будучність нації — її дітей.

Візьмім для прикладу дуже важну ділянку публичного життя — шкільництво. Тоді, як у кожній державній нації жінка зі спокійною свідомістю може довірити дітей школі, бо там діти виховуються матірньою мовою в дусі свого народу, жінка недержавної нації мусить часто бачити, як її діти наслідком науки в школі чужою мовою і виховання в чужій культурі та традиції, відчужуються не лише від свого власного народу, але також від власної матері. Цілком зрозуміло, що такі своєрідні життеві умовини знаходять відгомін не лише в душі окремої жінки, але особливо також у відповідальній діяльности парляментарних заступниць такого народу. Бо першим завданням представниці, що працює серед таких обставин, є оборона примітивних національних прав свого народу, які рівночасно в цьому випадку є правами жінки в найвищому розумінні слова — це значить, правами матері своєї дитини, щоби забезпечити їй рідну мову і тим удержати для власного народу.

Було би задовго наводити крім цього прикладу ще дальші з інших ділянок суспільного життя, щоби довести, що для політично діяльної жінки, яка належить до пригнobленого народу, національні права є ідентичні з жіночими правами.

Я хотіла би ще зазначити, що кожна жінка, яка бере участь у політичній боротьбі недержавної нації за її основні національні права, рівночасно бере визначну участь також у забезпеченні загально-людських дібр. Бо цим способом вона дбає про те, щоби також її нарід виконав ту місію, яку йому призначено в розвитку людської культури.

Я говорю тут не лише в імені й в обороні інтересів мого народу, народу, що не має можливости свобідного національного розвитку, я говорю тут як представниця найбільшої недержавної нації Европи й чуюся тому солідарною з усіма жінками та матерями, що знаходяться в тому самому становищу, як ми, українські жінки.

А що я тепер перебуваю в Берліні й користаю з гостинности цього чудового міста, то я в першій мірі думаю про тяжке становище численних німецьких матерей, які живуть як національні меншости в чужих державах.

Тому я апелюю іменем усіх цих нещасливих жінок до вас, сестри, до вас, товаришки, з ріжних парляментів світу, що як політичні діячки берете участь в творенні історії й співвідповідаєте за неї, щоби ви, відповідно до гасла нашого всесвітнього союзу — „жінка, справедливість і свобода" — доложили зусиль, щоби це гасло нарешті стало дійсністю також для пригноблених та недержавних націй".

Політична комедія.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 21. червня 1929.

Політичною комедією назвав Бернард Шов нову свою песу „Великий крам" (а радше малу „крамничку" — буквально „Візок з яблуками"), яку грають тепер на одній із провідних варшавських сцен. Якто, спитаєте, чи не діється уже у Польщі та зокрема її столиці нічого, що давало би цікавішу тему для допису до українського часопису, як лише театральна песа, та й то чужоземного драматурґа?

Що правда, то дійсно на надмір цікавих подій у польському суспільно-політичному житті в останніх місяцях нарікати не можна, хоч і не можна теж твердити, аби життя те стало зовсім нецікаве. Навпаки, життя у Польщі починає приймати навіть дуже цікаві форми, коли уже один із авторитетних і відповідальних його керманичів, голова урядового парляментарного клюбу, обмірковує на прилюдних зборах дилему: що краще: чи поодиноким послам кости поломати (а як же, так і сказано: кости поломати!), чи кулемети на вулицю виводити? (Промова полк. пос. Славка на зборах у Лодзі 16. ц. м.) А проте не слід і театральною песою, як темою для політичного допису, помітувати, коли та песа попала на дошки варшавської сцени виключно завдяки своїй — *політичній* тенденції, виключно завдяки пікантерії, яка криється у факті, що англійську песу такого змісту, грають на польській сцені, при нинішній ситуації Англії і Польщі.

М. БРИЛИНСЬКИЙ.

ЛИСОНЯ.

(Спомин.)

(Докінчення.)

Якось у половині листопада змінив я сотню, яка займала відтинок від ріки на схід. Можна це було зробити лише пізним вечером, коли було вже цілком темно. Відтинок був поганий. Копати не було можна, бо в глибині першого рискаля підходила вже вода, тому окопи були дуже нужденні в на ділі їх не було і цілою охороною був вал з накиданої землі. Побудовані були також з землі траверзи, але все те не давало достаточної охорони, бо добре вимірена ґраната розносила нераз цілий кавалок окопу і калічила людей. Ціле щастя, що ґранати рідко трапляли в окіп, а ще рідше вибухали, а коли вже вибухали то виносили вгору цілі стовпи болота й фонтани брудної води.

Моя землянка, найкраща зі всіх, це був нужденний хлів, в якому собака не хотілаб мешкати, невеличка, низенька, так що стояти не було можна і повна води. У воді лежав камінь і цегла, а на них поміст з дощок. На ліво й на право від моєї землянки не було людей тому, що цілий окіп був постійно під водою, а стояли лише стійки. Аби вийти зі землянки і перейти в сухіше місце на ліво, треба було пройти вузкою кладкою з дощок. Місцями були глибокі діри, вирвані ґранатами, повні води.

Перевірити сотню — це було ризико, однако: вдень, чи вночі. Вилізти зі землянки не належало до легких завдань, бо можна було сейчас дістати кульку. Вища частина і дах моєї „палати" були подіравлені як решето крісовими кульками. Окоповий насип не високий і негрубий, тому слабо боронив. При маленькій неувазі, можна було впасти в одну з ям повних води і добре скупатися, а така купіль в листопаді не конче виходить на здоровля. Вночі треба уважати на ноги, коим того дивитися перед себе і на боки, аби не наїхати носом на окіп, або на траверзу. Зате лекше можна було наразити голову на продіравлення. Тому я сидів цілими днями у своїй буді, нудьгував в неможливий спосіб і лише чекав нагоди, щоби звідтам вирватися. В таких обставинах не міг я богато вимагати від людей, був вдоволений, коли стояли вартові і то у воді. Найкраще малася чета на лівому крилі. Там було богато сухіше. Цілий час не заглянула до мене навіть собака. Сидів цілими днями в землянці приготований на те, що або здохну з нудів, або якась милосерна, а добре направлена ґраната рознесе на чотири вітри цілу буду разом зі мною, моїм хлопцем і телефоністом.

Часом бували погідні дні, зате майже постійно гуляли сильні вітри. Коли сонце світило, вилазив я зі своєї нори, сідав на дощі і грівся до сонця.

Одної днини надлетів зі сторони Вільхівця наш літак. Перелетів обі лінії та зачав спокійно мандрувати у ворожому запіллю. Бахкали по ньому батерії, тріщали кріси й кулемети. Перелетів за Потутори і звернувся до Лисоні. Тут трапився йому прикрий випадок. Мабуть гільза зі шрапнелі відірвала одно крило маховика. Друге крило почало скажено вертітися, а що апарат йшов під вітер, тому станув майже в місці. Батерії били як у нерухому ціль і дивним дивом не могли його поцілити. В певному моменті вдалося пільотови звернути апарат, який зачав в спіралях спускатися на землю, кермуючися рівночасно на луку, що простягалася по обох боках ріки. Цілий час не вгавала стрілянина. В хвилі, коли літак перелітав над моїм відтинком, зачала на нас сипатися така маса заліза, що ми мусіли мерщій ховатися, аби не дістати непотрібно по голові. Врешті апарат осів, а властиво зарився колесами в мягку землю, далеко поза нами, двох людей обсади вискочили і пігнали до дороги, лишаючи апарат на поталу гарматчикам. Остаточно якийсь стріл влучив, бухнула полумінь і з апарату не остало нічо.

З кінцем листопада дістав я від курінного повідомлення, що вночі цілий курінь відходить до Бережан. Цю вістку повитали ми з небувалою радістю. Ціле пополуднє йшли приготовання до відмаршу. Чекали вечора, аби відійти. Нарешті дано приказ. По одній пересуваються чети на ліво, а звідтам вже справжніми ровами маємо вийти на старе місце в ярі. Я йшов останній з вістовим і чурою. Кілька разів лазив я тою проклятою кладкою і все лихо мене минало. Того вечора мусів я одначе заплатити. В найпоганішому місці, де була мабуть найбільша яма я посковзнувся і впав в воду. Впав лише до пояса, бо вхопився за дошку. Мене витягнули. Дійшли до сухого місця, чура стягнув мені чоботи, які я зараз опять взув і пішов далі. Сотня пішла, бо не можна було часу гаяти. А я як пішов, так і лазив цілу ніч мокрий до пояса. Прийшли до Бережан, а там чекав нас вже новий приказ: маємо перейти до ліса за Диких Ланах і там закватеруватися як резерва за турецькою дивізією.

„Кріси на плечі! Чвірками марш!"

Пішли вуличками, якимись дорогами, під горби, знова з горбів. Дійшли до ліса. Темно, нічого не видно, що хвиля паде хтось носом на пень і клене. Дорогою йти не можна, бо страшне болото. Один поручник, хлоп як смерека, пустився дорогою. По кількох кроках упав у якусь баюру по коліна. Пробує витягнути одну ногу — чує, чобіт остає в болоті. Не богато думаючи, пхає обі руки в болото, хапає пальцями за вуха чобіт. Витягнув одну ногу, впхав її знова у болото, опісля зробив те саме з другою ногою і повтаряв цю приємну процедуру, серед сміхів і проклонів, так довго, доки не натрапив на сухе місце. Цілий вимальований як порося, поплентався вже дальше разом з нами лісом. Лізли ми через якісь дротяні огорожі з „еспанських їздців" — і врешті світанком дісталися на місце. Попадали, де хто стояв, але зараз посхапувалися декотрі вогні класти. Тоді, при приморозку, роздягнувся я до сорочки і хлопець зачав сушити мої річи. І що ви скажете? Цілу ніч ходив мокрий до пояса, думав, що тепер хіба вже захорію й піду до лічниці. — Де там! Навіть нежиту не дістав. Присохло як на собаці...

Коротко: Бернард Шов у немилосерний спосіб (як це лише Б. Шов уміє) висміває демократію, парлямент і соціялістичних міністрів та особливою ласкою оточує особу... короля, єдину (у песі) розумну, милу, елєґантну, чемну людину. Демократичний устрій, це (виходить із песи Шова) устрій протекціонізму й безглуздого партійництва, а демократичні (у даному разі — соціялістичні) міністри це маленькі демагоґи, крутії вивки, при чому у деяких із них хамство йде впарі з кретинством.

Ясно, що коли виринає питання ліквідації останньої на земній кулі монархії (діється це в 1950 р.), переможцем виходить король, а банда соціялістичних міністрів безсило казиться або — підлещується. Боротьба поміж королем і урядом за права монарха чи то введення республики — є головним сюжетом песи.

Є річчю біографів Бернарда Шова збагнути тайну його „еволюції поглядів", які досіль були чейби найбільш радикальні, а навіть таки просто „соціялістичні". Є річчю дослідників творчости геніяльного англійського „короля парадоксів" ствердити, чи не закепкував він може собі тепер свідомо — з себе самого, жонґлюючи не лише словами, але й ідеями. Судячи по цьому останньому його творі, можна справді погодитися з іронічною увагою одного з варшавських рецензентів, що — мовляв — „коли так далі піде, то за кілька літ Шов стане пастором, історіософом і моралістом, який з давньою злістю прокляне Шова з минулих літ його творчости".

Для глядачів „Великого краму" у „Польському Театрі" у Варшаві, все це речі другорядні, байдужі. Важне для них те, що Бернард Шов, один із найславетніших письменників країни, в якій демократія і парляментаризм є аксіомами й ненарушними святощами, і де саме тепер прийшов до влади соціялістичний уряд, дав себе (безумовно мимохіть) ужити як знаряддя у руках одної політичної, протипарляментарної і протидемократичної ґрупи у суто-політичній боротьбі в далекій Польщі! Річ у тім, що ця песа Шова взагалі вперше побачила світ на варшавській сцені, себто тут, у Варшаві, відбулася її, так мовити, премієра. Цей момент звернув на песу особливу увагу варшавської публики й варшавської критики, яка тому почала розглядати „політичну комедію" Шова не як літературний твір, з погляду його мистецької вартости, лише як свого рода політичну сензацію, з погляду скритої в ній політичної пікантерії!

Зрештою політичної тенденції виставлення „Великого краму" у Польщі не скриває і сам Шов. „Нає Фрає Прессе" з 19. травня подала інтерв'ю відомого угорського драматурґа Ленґеля із Шовом, в якому цей останній так пояснив причину прапремієри своєї песи на польській сцені: „мій польський перекладчик був найбільше настирливий, але і я, сам не знаю чому, не можу опертися враженню, що *польська атмосфера* найкраще сприяє премієрі песи". А знову льондонський „Обсервер" пояснив, що Шов тому рішив свою останню песу виставити вперше у Польщі, бо його політичні міркування можуть найти нині *краще зрозуміння* у Польщі, ніж у якінебудь іншій країні. У Варшаві знову кажуть, що це один із визначних місцевих достойників довідався про існування такої останньої комедії Шова й висловив побажання придбати її першій для польської сцени...

Сама песа доволі нудна, бо довжина поодиноких дій не стоїть у ніякій пропорції до бідної, більше ніж нивної акції, якої, вірніше кажучи, взагалі — у театральному розумінні — нема. Майстерний діяльоґ Шова подобає у цій песі радше на виголошування довгих публіцистичних статтей. Нема теж і великого дотепу у цій буцім-то комедії, — в усякому разі бідний це дотеп, що мусить скриватися у... червоній сорочці соціялістичного міністра чи в такій ситуації, коли то приятелька короля колінами притримує його, аби не йшов на підвечірок до королевої і коли врешті обоє злітають зі софи на землю (одної цієї останньої яви мабуть досить, аби „Великий крам" ніколи не найшов доступу до будь-якого театру на території Анґлії). Але не вважаючи на всі ці моменти варшавська критика пройшла над ними, не зупиняючись, задивлена, як уже згадано, виключно в її політичну тенденцію. Як зразок цих „критичних" голосів досить буде навести захоплений оклик рецензента ендецької „Ґазети Варшавскої": „цей монарх-джентельмен, король Маґнус, повний ввічливости для конституції, наче би вона була його королевою, та куртуазії для народу, якому має честь царювати, цей великий пан, що чарує своїх противників полетом думки й елєґантністю стилю, легко може стати у нас *символом, тугою і мрією...*"

Але вже рецензент „Роботніка" (відомий польський письменник Кароль Іжиковський) пригадує, що політичні анальоґії, які польському глядачеві раз-у-раз насовуються, є зовсім помилкові. І справедливо звертає увагу, що й Шов, боронючи короля перед урядом і парляментом, визначує урядові місце поруч з парляментом, а не проти парляменту. Що король не наступає, лише борониться, і не посягає на права парляменту, лише хоче зберігти за собою скромні останки свого конституційного права „вета". Що врешті король, уступаючи перед „ультиматумом" уряду, і в тамці не має погрожувати, що розжене парлямент, змінить конституцію і т. д.; навпаки: найбільшою його „погрозою", це скористати з прав рядового громадянина, заснувати власну політичну партію і добиватися нового значіння у державі шляхом мандату до парляменту та активної участи у тому самому демократично-парляментарному життї, яке буцім-то таке ледаче... І тому тії, які нині затирають у Варшаві з захопленням руки: ось бачите — мовляв — сам Шов, „соціяліст" Шов, бичує демократію та парляментаризм, — ті наївні ентузіясти всього, що лише подобає на реакцію, можуть у песі Шова найти якраз найгострішу проти себе зброю...

Театральну песу можна назвати всіляко, навіть і політичною комедією. Але коли хто хоче з такої театральної комедії добувати висновків для політичного життя, тоді ціле те життя може легко наблизитися до... комедії.

І. Кедрин.

На господарському фронті.

Краєва нарада в справі співпраці Т-ва „Сільський Господар" і нашої кооперації.

Дня 6. червня 1929 р. відбулася нарада представників Повітових Союзів Кооператив, філій „Сільського Господаря" та краєвих централь, а саме: „Сільського Господаря", Ревізійного Союзу Українських Кооператив, „Центросоюзу", „Маслосоюзу", „Народньої Торговлі", „Дністра" і „Центробанку".

Нарада занялася справою сучасного стану і дальшої розбудови Т-ва „Сільський Господар" і ствердивши, що це Т-во є під сьогоднішню пору найважнішим для нашого села, рішила, що вся наша кооперативна організація мусить усіми силами піддтримати стремління цеї нашої осередньої хліборобської організації.

Нарада приняла такі постанови:

1. Нарада стверджує, що Краєве Т-во Господарське „Сільський Господар" сповняє тепер не тільки працю станової хліборобської та сільсько-господарської організації, але є також помічним в організації сільсько-господарської кооперації, а тимсамим мусить найти повну піддержку в наших кооперативних установах.

2. Надалі мусять „Сільський Господар" і кооперація повести рішучу акцію для оборони „Сільського Господаря", як єдиної української станової хліборобської і сільсько-господарської організації перед наступом чужих господарських установ й інших ворожих „Сільському Господареві" чинників.

3. Краєве Товариство Господарське „Сільський Господар" і кооперація мусять вести спільно працю над сільсько-господарським навчанням і будовою сільсько-господарської кооперації, а в цьому мусить кооперація бути помічною „Сільському Господареві" відповідними фондами.

Ця допомога має бути переведена в цей спосіб: а) Кооперативи І-го ступня вплатять обовязуючу вкладку до „Сільського Господаря" на руки Повітових Союзів Кооператив за рік 1929 по 10 зол.; б) Всі кооперативи першого ступня випишуть обовязково часопис „Сільський Господар", якого передплата виносить річно 12 зол.; в) Кооперативи першого ступня приділять з чистих зисків або з біжучих грошей частину на працю „Сільського Господаря", одначе не меньше ніж 10 зол.; г) Повітові Союзи Кооператив і краєві централі, або установи, що мають краєвий характер, вплатять окремі більші суми в порозумінні з Радою „Сільського Господаря".

4. Ревізійний Союз Українських Кооператив та Повітові Союзи Кооператив звернуть увагу

Д-Р АРСЕНЬ РІЧИНСЬКИЙ.

Моя відповідь.

Св. Синодові Православної Церкви в Польщі.

Далі ставиться мені в вину скликування парохіян без відома настоятеля, — зокрема уладження зборів 20. III. 1927 р., коли вибрано у Володимирі Церковний Комітет. Мушу підкреслити, що протокол того зібрання переховується досі, і з нього видно, що головним питанням було тоді перенесення настоятеля собору, архим. Полікарпа, якого парохія хотіла затримати надалі в Володимирі, та зберігти катедру надалі для української відправи. Для своєчасного повідомлення широко розкиненої парохії про перебіг тої справи вибрано спеціяльний комітет. Отже у чому саме мене тут обвинувачують? Чи піддтримати священика на парохіяльних зборах, хоч би зібраних без його відома, це злочин? Подібнож ставиться мені в вину, що я будучи головою Повітової „Просвіти", вже два роки на церковнім цвинтарі в присутности представників сільських „Просвіт" улаштовував зібрання для обговорення церковних справ. Що це неправда, може ствердити навіть місцева адміністрація, яка аж надто пильнує, щоби не порушувано на жадних зборах ніяк церковної справи з огляду на загострення місцевих відносин. Я волів би замісць таких загальникових закидів почути конкретні факти, які стали підставою такого важного рішення, як анатема.

Ставиться мені в вину орґанізацію церковно-народніх зіздів у Луцьку, Володимирі й Бересті. Одначе, як нераз засвідчив нам архиєп. Олексій, діловод св. Синоду, на зізд до Луцька митр. Діонисій разом з архиєп. Олексієм збиралися приїхати особисто. Аж раптом за одну ніч темні сили вплинули так, що не тільки ніхто з митрополії не поїхав, але й взагалі зізд заборонено. Колиж він відбувся без єпископів, то — знов таки не є жадною тайною — постанови Луцького зізду здивували митрополію своєю поміркованістю й повагою; митр. Діонисій видав навіть наказ умістити у „Дух. Сіячі" прихильну статтю з цього приводу. Але раптом знову вплинули темні сили, які пустили сплетню про нібито нанесену на зізді особі митрополита образу. Після того не тільки завернено з друкарні прихильну статтю, але вже й ставиться тепер у вину сама ініціятива скликання зізду, — хоч кожному ясно, що в наш вік атеїзму, введеного за недалеким кордоном у релігію, таке живе зацікавлення народу церковним життям належало би тільки витати і всякими способами піддтримувати. А вже жадної критики не витримує закид, що вибраний на Луцькому зізді Український Церковний Комітет нібито „присвоїв собі законодавчу владу в Церкві та виробив „Основний Статут Прав. Церкви". Адже це був тільки проект, з приводу якого у комунікаті ч. 7 Укр. Церк. К-ту оповіщалося, що він — „подається до загального відома і обговорення" і що „після всебічного обговорення цього проекту і внесення до нього необхідних поправок, він буде представлений до св. Синоду і Уряду Р. П. П." („Рідна Церква" 1927, ч. 1). Отже в чому тут узурпація законодавчої влади, — зокрема в чому тут моя вина? Чи уложення проекту до дискусії можна трактувати, як захоплення влади? Чи подібних проектів не висували, прим., росіяни („За Свободу")? Чи подібні прояви заінтересування миряи не були, навпаки, позитивним явищем у церковному життї?

Цікаво, що в „опредѣленіи" св. Синода говориться, начеб я для провадження своєї „противоцерковної" роботи виїздив навіть до Вильна шукати там співзгучної течії серед білорусинів. Отже я просив би вказати: коли, з ким і як я це робив, бо в дійсности я ще *зроду в Вильні не був!*..

Постанова св. Синоду ставить мені в вину також друк відозви (в листопаді 1928 р.) до християнського світу з закликом до скинення правосл єрархії в Польщі. Але не можу зрозуміти, яким чином *нечитана* (бо зразу в друкарні сконфіскована) відозва незнаного змісту могла бути предметом обговорення в св. Синоді та підставою укарання? А коли вже мова йде про її зміст, то признаю, що в ній, дійсно, був заклик до боротьби — але з ким? — з тими духовними особами, які для побільшення свого впливу на парохіян *купують револьвери*. Де це діється і де в цей спосіб „заспокоюється" людність — відомо кожному, хто чув історію відібрання від українців української катедри спеціяльно для цього присланим до Володимира істинноруським фанатиком.

Нарешті ставиться мені в вину збирання підписів серед громадянства за висвяченням на Волинь правлячого єпископа, з походження українця. Але, чи домагання окремого архієрея для величезної, покинутої на Божу волю, єпархії є каригідним? Мушу нагадати, що акт собору єпископів від 27. II. 1923 р. виразно підкреслив, що прилучення Волині до маленької варшавської єпархії зроблено тільки з огляду на „личное категорически выраженное желаніе о семъ единственнаго кандидата в первые епископы области, ВПреосв. Архієп. Діонисія" (Вѣстник Прав. Митр. в Польшѣ", 1923, ч. 5—6). Що це „личное желаніе" рішучо суперечить церковним канонам (прав. Апост. 14; І. Всел. соб. 15; Антіох. соб. 13 і 21; Сардик. соб. 1 та ін.), та до чого воно довело нині церкву на Волині — бачимо всі. Таксамо кинулося всім у вічі, що, доки йшла мова тільки про українізацію богослужень, то митрополія сяк-так зтолерувала український церковний рух, але зразу відповіла найвищими карами, як тільки миряни зажадали для волинської єпархії окремого архієрея, котрий (згідно з тисячлітною традицією) жив би на місці, — бо це вже торкнулося матеріяльних інтересів вищих церковних достойників.

(Продовження буде.)

на те, щоби кооперативи першого ступня приділювали частину зисків на сільсько-господарську працю Кружків „Сільського Господаря", а Повітові Союзи Кооператив на працю філій „Сільського Господаря".

5. Нарада вважає вказаним, щоби всі українські краєві централі та установи краєвого характеру застановилися над способом співпраці на сільсько-господарській ділянці в ціли поширення і поглиблення праці „Сільського Господаря" і подали в цій справі відповідний плян праці. Заініціювання порозуміння доручається Ревізійному Союзові Українських Кооператив шляхом скликання окремої конференції в цій справі.

6. Краєве Товариство Господарське „Сільський Господар" і кооперація поведуть на місцях рішучу акцію за опанування господарських агенд самоврядування по громадах і повітах.

7. Ревізійний Союз Українських Кооператив, як всенародне обєднання хліборобських кооператив, що має за завдання також піднесення сільсько-господарської культури і будову сільсько-господарської кооперації, повинен на будуче у бюджет своїх видатків включити також видатки за всю працю „Сільського Господаря", яка змагає до піднесення цеїж культури і сільсько-господарської кооперації.

З життя наших установ.

Загальні Збори „Червоної Калини".

Недавно відбулися восьмі з черги звичайні загальні збори видавничої кооперативи „Червона Калина". Збори відкрив п. Т. Мартинець, як заступник голови Надзірної Ради — д-ра Степана Шухевича. Ствердивши згідне зі статутом проголошення і скликання зборів уділив голосу членові управи п. Петрові Постолюкові для виголошення звіту за минулий діловий рік. У свому звіті зазначив референт, що в минулому діловому році видала „Червона Калина" перший том споминів ген. Петрова, а далі Романа Купчинського „Курилася доріженька" і „Перед навалою", Федора Дудка „Чорторий" і „Квіти і кров", збірку документів і споминів п. н. „Берестейський Мир", а крім того великий календар на 1929 р., який появився в 10 тисячах примірників. В цьому році заключено умову з д-ром Ст. Шухевичем про друк його споминів, з п. Юрою Шкрумеляком про друк його повісти „Чета Крилатих" і з проф. Б. Лепким про видання його „Історії України в оповіданнях".

Далі референт присвятив увагу справі членства. В 1927 р. було 157 членів, в р. 1928 вже 280, а до дня загальних зборів 520 членів. Це є доказом, що кооператива тішиться серед загалу зростаючою з дня на день популярністю. Члени мають великі вигоди при закупні видань кооперативи, бо кожного року отримують даром календар, а всі інші видання за половину ціни і попри те полекші в сплатах. У обговорюваному діловому році „Червона Калина" має 6,341 зол. і 29 сот. чистого прибутку. Заснована в Золочеві книгарня увязнила значну скількість капіталу кооперативи. Спершу це книгарняне підприємство йшло доволі важко, але тепер є надія на те, що книгарня піде далеко краще. Під кінець референт зазначує, що всі видавництва „Червоної Калини" все підтримувала українська національна преса, поміщуючи про них прихильні замітки та оцінки, за що належиться їй признання, а крім того находила кооператива все щиру підтримку в наших фінансових установах, за що їм належиться подяка.

Чистий зиск розділено таким чином що 341 зол. і 29 сот. приділено на всякі громадські цілі (між іншим 100 зол. призначено на оселю для укр. робітників пера в Ямнім), а решту приділено до резервового фонду. Протягом року виплатила кооператива понад 500 зол. на всякі добродійні цілі (як викуп Україн. Городу, „Пласт", і т. п.).

Були це звичайні річні звітові збори і наслідком того перевиборів „Надзірної Ради" не було. Перевибори відбуваються що 3 роки. Контрольна Комісія і відпоручник (інспектор) Ревізійного Союзу ствердили повний порядок у книговодстві та всіх видавничих операціях. Зокремаж інспектор Ревіз. Союзу ствердив у свому письменному звіті постійний розвиток кооперативи та „поширення її агенд у границях, накреслених статутом і законом".

По принятті звітів Управи і Контрольної Комісії збори закінчилися. Для інформації подаємо, що до Надзірної Ради належить тепер: д-р Степан Шухевич (голова), сен. М. Галущинський (заступник голови), антек. М. Терлецький, д-р Щуровський Волод. проф. Полянський Ю., Теодор Мартинець і М. Матчак, як члени. До управи входять: О. Навроцький, П. Постолюк і Л. Лепкий. Редактором видавництв є Л. Лепкий.

Б. міністр Чехович перед державним трибуналом.

Промова посла д-ра Лібермана.

Дня 27. червня на цілій розправі був міп. справедливости Цар. Перший промовляв в імени обвинувачів пос. Ліберман. Він м. і. сказав, що кілька днів після того, як запала ухвала поставити мін. Чеховича перед держ. трибунал, посипалися за це на сойм обвинувачення й обили. Найскромніший поліцай у Польщі є під охороною влади й права, але цілкі урядові чинники не здобулися на це, щоби станути в обороні поваги законодатної влади. На основі законів міністр відповідає за заг. напрямну політики, діяльність уряду, за заподіяння вел. шкоди державі. Ці випадки тут виключені. Тут заходить остання евентуальність, а саме, що міністр відповідає за нарушення конституції або законів, з чого виходить, що в справі цій не рішають зовсім політ. моменти. Ми приходимо тут, щоби трибунал привернув повагу ображеного права. Перед вами стоять два питання: 1) чи правдою є, що в Польщі обовязує закон, який накладає на міністра обовязок старатися про дозвіл зак. влади на видавання держ. грошей? 2) Чи п. міністр сповнив обовязок. Сам обвинувачений не заперечує, що не предложив видатків до затвердження соймові. Всетаки каже, що він невинний та покликується, що в інших країнах міністри видають держ. гроші без дозволу парляменту. Сойм признає конечні видатки, але чомуж їх не предложено парляментові для контролі? Марш. Пілсудський сказав, що соймові не предложено додаткових кредитів, бо сойм був негідний. Не вільно стояти на такому становищі цьому, хто держить держ. владу в своїх руках. Постановлено вести офензиву на знищення законодатної влади, бо марш. Пілсудський є ворогом усякого парляменту. Це одна з причин, чому не предложено закона про дод. кредити. Друга причина це підвишка дисп. фонду на 8 міл., які вжили на піддержку кандидатів Б. Б. Чехович каже: Я невинний. Марш. Пілсудський каже: Вина є моя. Хто Чеховичеві замкнув шлях до сойму? Марш. Пілсудський та прем. Бартель. Вони не мали права до того, тож Чехович є винуватий, бо міністр скарбу в скарб. ділянці стоїть вище ніж премієр. Кожний припис скарб. закону устанавляє його диктатуру, але мін. Чехович закинув це, що йому давав закон. Чехович боронить ся цим, чи він міг зробити щось супроти марш. Пілсудського. Марш. П. каже: Вина моя, я казав, я відповідальний. Чи держ. трибунал також стоїть на цьому становищі? Марш. П. занадто виїмкова істор. людина, щоби міг вміститися в рямцях цієї відповідальности. Його не буде судити держ. трибунал з 13 суддів. Суд щодо нього належить до міліонів, до всього народу, до буд. поколінь, до історії. Бюдж. переступлення є в істор. діяльности марш. П. епізодом, подробицею, заокругленням цього, що він є некоронований суверен у народі. Марш. П. як історична людина не є відповідальний перед трибуналом, так як не були відповідальні оба Наполеони. Чи з цього виходить, що такоюж незайманістю має втішатися міністр у його кабінеті, який зломив закон? Польща є на перехреснії дорозі: воля одиниці, чи воля загалу. Не жадаємо політ. рішень, жадаємо лише, щоби ви заявилися за правом.

Опісля промовляв Чеховичів оборонець д-р Пасхальський.

Він сказав, що хоч. пос. Ліберман розвиває над собою соймовий прапор, то він таки не скапітулює. Вдруге в житті виступить теж в обороні марш. Пілсудського, хоч не є до того уповажнений. Вперше було це, коли заступав сімю пок. през. Нарутовича. Пос. Ліберман взивав держ. трибунал боронити право і закинув марш. Пілсудському правн. неконсеквенції. Колиб справа мала тепер стати рішанням спору між соймом і марш. П., то процедура булаб дуже оригінальна, бо сойм має тут знаменитих оборонців, а марш. Пілсудський дуже слабого, бо „найбільше соймову людину, на якій допустилися ритуального вбивства". Тож хто буде боронити марш. П. і його напрямної? Я тягару оборони найбільшої людини в Польщі не приймаю. Тож коли пос. Ліберман уявляє собі, що може бути такий трибунал, який рішав би в таких умовинах, то він є слабий правник. Нинішній день є останній, коли зачалася забава в сойм. піжмурки. Мін. Чехович обвинувачений в пятьох точках. Колиб стояти на ґрунті тих обвинувачень, як вони форм. зредаґовані, то Чехович безсильний. Далі обор. Пасхальський на основі сойм. стенограмів старається доказати, що обвинувачення є фікцією та твердить, що політ. факти дали соймові причину заняти таке становище, а саме боротьба ППС. проти проекту ББ. зміни конституції.

ВІДГУКИ ДНЯ.

ДЯДЯ ВАНЯ.

Був я вчора на песі Чехова „Дядя Ваня". Короткий зміст такий: На хуторі зїхалася до купи ціла фамілія і один чужий — лікар. Є там сивий професор з молоденькою жінкою і старою подаґрою, є його дочка з першого подружа — Соня, є „бідний кревний" дядя Ваня і мати першої жінки професора. До них доскочив лікар-сусід, що любить випити і двоє офіціялістів, що теж не належать до „Відродження".

В першій дії професор ще досить здоровий, лікар ще досить тверезий, дядя Ваня починає влюбитися в професорисі, а Соня вже шість літ кохає лікаря.

В другій горизонт затемнюється. Професор уже лежить, лікар пяний, дядя Ваня береться цілувати професоршу, Соня освідчається лікареві і намовляє його на один день вступити до „Відродження", а професорша почуває симпатію до лікаря.

У третій дії все заплутується так, що мусить наступити траґедія. І справді: дядя Ваня стріляє тричі на крок до професора і... не влучає. Це ще більш ускладнює ситуацію, бо молода професоршa булаб мала розвязані руки. Соня переконується, що лікар її не любить і плаче коло самовара. Професорша пізнає врешті, що її чоловік богато старший від лікаря, а лікар констатує, що вона богато гарніша від Соні.

В четвертій дії дядя Ваня погоджується з професором. Подають собі руки і цілуються. Те саме робить лікар з професоршею, тільки не при свідках. Потім професор з жінкою відїжджають до міста, а лікар до себе, до дому.

На тім кінчиться песа. Зі змісту виходилоб, що вона навіть досить весела.

Але не так воно є.

Якась темна, гнітуча хмара безвихідности і траґізму висить над головами дієвих осіб і не вступається вона до кінця песи. Глядач надаремно чекає розвязки, вона не приходить, а дієві особи тільки непотрібно мучилися цілих чотири дії, себто три і пів години.

А ще як хто мав нагоду побачити виставу цієї песи з такою обсадою як артистів театру Станіславського, той виходить з театру з важким каменем у грудях і роситиме його ще довго, заки він розмякне під проміннями будня. Так, бо навіть наш сірий галицький будень, це сонячний день у порівнянні з атмосферою „Дяді Вані".

Застановлявся я над тим, які ми і москалі ріжні психікою. Наш сум, наша туга, це чорна дощева хмара, що на мить закриває небо; їхній сум і туга, це непроглядна плахта слотливих хмар. Не видно початку, ні нема надії на її кінець.

Уявляю собі, що якби так наприклад уродився нам український Чехов, то він напевно написав би песу інакше.

В першій дії булоб ще таксамо. В другій не дав би лікареві так богато пити, бо українець пє тільки з радости, або з роспуки, а ні одного ні другого в лікаря ще не може бути. Дядя Ваня цілуючи професоршу, дістав би по фізіономії і присяг би пімсту, а потім упився би, або впершe впився, а потім заприсяг пімсту.

В третій дії дядя Ваня напевно застрілив би професора, що публика, про форма і лікар приняли б з задоволенням, бо той старий, подаґричний корнішон псує цілу забаву. Соня, переконавшись, що лікар її не любить, напевно втопилась би, бо не уявляю собі, щоб коло хутора не було якої глибшої калабані. Дядя Ваня збожеволів би, бо і в песі Чехова йому не богато до того бракує.

Четверта дія відбулась би вже на хуторі лікаря. Лікар з молодою дружиною (давна професорша) готуються на приняття гостей. Врешті зїзджаються гості, десь тут і музика взялась і всі зразу:

— Давай гопака!

І пішли аж курява на хуторі знялася.

Галактіон Чіпка.

Замах на франц. консуля в Берліні.

На французького консуля в Берліні Бінета виконала невдалий револьверовий замах рос. емігрантка Маракова. Вона прийшла із своїм чоловіком і немовлятем. Чоловік сказав, що його жінка втратила ногу в авт. катастрофі та домагається від консуля, щоб допомоги на подорож. На відповідь консуля, що Мараков повинен був звернутися до відп. влади, Маракова вистрілила тричі з револьверу, але не вцілила. Маракову й її чоловіка арештували.

—o—

Льондон чи Швайцарія!

Поанкаре потвердив, що Мекдональд заявив, що хотів би, аби конференція міністрів закорд. справ у справі пляну Йонґа відбулася в Льондоні, але він є рішучо за цим, щоби конференція відбулася у невтр. країні, найкраще в Швайцарії

—o—

НОВИНКИ

— **Вечір на оселю робітників пера.** Дня 26-го м. відбувся в Тернополі вокально-музикальний вечір артистки-співачки пані Іванни Шмериковської-Приймової і композитора проф. В. Безкоровайного. Дохід із вечора був призначений на будову оселі для робітників пера в Ямнім. Як відпоручник „Т-ва письменників і журналістів" у Львові приїхав на цей вечір Роман Купчинський, який виголосив веселу промову. Вечір мав повний успіх завдяки головним виконавцям, яких публика живо оплескувала. Окрема подяка належиться за щирі та безкорисні заходи в підготові вечора паням Б. Барановій, Хомовій і Якимчуковій та д-ру Василеві Бачинському.

— **Зїзд наших учителів-географів.** З Географічної Комісії при Т-ві „Учительська Громада" у Львові повідомляють, що перший український зїзд учителів географії відбудеться в днях 27. і 28. вересня 1929 р. у Львові. На денному порядку реферати з обсягу географії та методики її навчання та показові лекції. Зголошення рефератів і учасників приймає С. Пашкевич, Львів, ул. Виспянського ч. 11.

— **Полекші для членів пожарничих товариств.** Від одного з членів Старшини „Сокола-Батька", а саме від п. радн. Альфреда Будзиновського, дістаємо у повищій справі таку інформацію. На підставі інформації одного з дописувачів, появилась у „Ділі" вістка про те, що тернопільське воєвідство доручило всім громадам взяти під розвагу звільнення членів „Малопольскего Звйонзку Стражи Пожарних" від ріжних громадських повинностей, як шарварки, достава підвод і т. п. Справа видавалася дуже некорисною для членів сокільських і лугових товариств, бо на основі тієї інформації „Соколи" і „Луги" заздалегідь мали бути виключені від старань про такі звільнення і полекші для себе. Тимчасом, будучи в Тернополі, я провірив, що названа інформація не вповні вірна, бо дотичний обіжник тернопільського воєвідства зовсім не називає ніякої організації, а пише тільки про особи, що з замилуванням займаються пожарництвом, а які обовязуються давати коні до сикавки на випадок пожежі, або іншими способами дають свій труд для ратункової акції в часі пожежі та взагалі своєю працею причиняються до скріплювання протипожежної забезпеки. З уваги на те передбаченими в обіжнику полекшами мають право користуватися і наші протипожежні дівчі. — **Альфр. Будзиновський.**

— **Природа робить збитки.** У Данії над містом Марієгер і околицею хмаролім, що шалів годину, прорвав гать і утворив велике озеро; місто було залите намулом на 20 цм., а вода зросла до 1 м. висоти на вулицях. — Гори довкола Закопаного були вкриті цими днями новим снігом.

— **У львівськім окружнім суді** будуть відчинені від 1. липня два подавчі бюра для цивільних справ: одно І. на вул. Рутовського 13, двері 5, — а друге ІІ. на вул. Судовій 7. Перше для справ, які торкаються виділів І., V., VI., VII., IX. і XI., судових відділів VIIa, VIIб, VIIц, VIII. і гіпотечних справ, а бюро ІІ. для справ, які торкаються відділів Ia, Iб, Iц, IIa, IIб, IIIa, IIIб, IVa, IVб, IXa, IXб і IXц.

— **Трупи на селі. У селі Дичкові в околиці Тернополя 25-літній Генрик Сегаль-Рубін убив** потайки 42-літнього господар Семка Леськова за намовою жінки Леськова, яка була віддавна любкою Сегаля. — У Богохвалах біля Ряшева 30-літній Іван Кава задушив свою тещу Ніцпонь наслідком довгого процесу за землю. — Трьох парубків із Бучаччини Сохецький, Маковський і Бугай убили на дорозі четвертого. — В Яворнику Руськім (Сянік) підчас весілля парубки так побились, що двох із них, Шпилька та Колотило, померли. — У Звічищі (Ряшів) двох селян Тшециак і Мидзвинь пробили ножами третього — Шарка.

— **Утікають перед школою.** Одинацять гімназистів у Вобжензні (Познанщина), дітвяків 11- і 12-літніх, утікло з хати, лякаючись свідоцтв.

— **Каси хорих,** що ввели на підставі закону обовязкове обезпечення на випадок недуги, мають тепер у Польщі 2,233.726 членів, не рахуючи їхньої рідні. Таких кас є тепер 244 і мали зі складок річно 194 міл. зол.; 198 кас мало в касі надвишку, а 46 дефіцит. Ці каси, що є справжнім добродійством для бідних, розвиваються майже виключно власними силами.

— **Ріжні вістки.** Шістьох міністрів торгівлі зїдеться на раду в Познані: з Чехословаччини, Румунії, Фінляндії, Швеції, Латвії та Естонії. — Підчас відкриття англійського парляменту бувш. премієр Болдуін підійшов до нового премієра Мекдональда і подав йому руку, складаючи побажання з нагоди його перемоги над ним. — Жінка Каменєва, Ольга, приїзджає до Берліна, а звідти виїде до Константинополя, щоби добитись порозуміння з Троцьким. — У Румунії здаватиме цього року матуру 10.000 гімназистів. — У Варшаві за останню зиму померло 77.477 дерев і кущів, себто 20 проц. усієї деревини. — У Парижі відкрили міжнародню дипльоматичну Академію. — Митрополит Евлогій висвятив у Парижі француза Георгія Жувні. Від Х. століття, себ-то від часу, коли церква західна відлучилась від східної, є це перший випадок, що світський француз стає православним священиком. — Статистика виказує, що в Злучених Державах родиться більше хлопців як дівчат. Але на сто вмираючих дівчат нижче одного року припадає 130 хлопців того самого віку.

— **Смерть письменника.** Помер один із найвизначніших французьких письменників Жорж Куртелін у 69 р. життя. Смерть прийшла після ампутації другої ноги; без одної ноги як каліка жив він уже довгі роки. Куртелін при всьому каліцтві мав невичерпаний гумор. Утративши першу ногу, він сказав: „Я вродився в чипці. Якби я був балеріною, а мені відрізали ногу, то це булаб шкода для моєї професії". Куртелін полишив цілу низку сатир на бюрократію та військо. Його перші книжки „Веселощі ескадрону" і „Поїзд в год. 8.47", що зєднали йому славу, це картини з часу його військової служби. Його драматичний талант відкрив Антоан, виставивши вперше у своїм театрі в 1893 р. безсмертного у Франції „Бубуруша". Незвичайний успіх мають його дрібні песи, часто на 1 дію, що глузують собі з крутійства та глупоти бюрократичної системи. Його архитвором із цієї царини є повість „Ronds en cuir" неперекладна глумлива назва на урядовців-шпаргальників. Куртеліна вибрали недавно до „Французької Академії".

— **Люди в ледяній добі.** Учені зацікавились новими розкопками в місцевости недалеко Франкфурту в Райнгессен. Один із директорів музею проф. Шмідтген найшов при розкопках сліди костей, які вказували би на те, що людина жила вже в ледяній добі 115.000 літ тому.

— **Порцеляна, яка не бється.** У фабричних заведеннях в Льос Анджельос почали виробляти новий рід порцеляни, яка не бється. До виробу цієї порцеляни уживають мінералу, що зветься „кіяніт". Велику скількість цього матеріялу вивозять уже до Німеччини, звідки він імовірно пошириться і в інших краях Европи.

— **Вулиця 3000 міліонерів.** Такою вулицею після війни стала в Ню Йорку „Парк-евню". Тут у шестиповерхових залізно-бетонових каменицях живе 3.000 міліонерів зі загального числа 4.000, яких має Ню Йорк і з числа 15.000, яких має вся Америка. Мешканці цієї вулиці видають річно 280 міліонів долярів. З цього 85 міліонів іде на жіночі вбрання, 18 міліонів на мужеські, 48 міліонів на мешкання, умеблювання та службу, 32 міліони на харч, 20 міліонів на дорогоцінне каміння та перли, 16 міліонів на авта, гаражі та шоферів, 15 міліонів на подорожі, 8 міл. на шмінки та перфуми, 7 міл. на полювання, 5 міл. на театри та кабарети, 5 міліонів на квіти та цукорки, 5 міл. на добродійну діяльність. Із цієї статистики виходить, що більш половини витрат іде з кишені міліонерів на прикрашення жінок і їхнього життя.

— **Хто відкрив Америку?** Для істориків є це вічно актуальне питання. Кожний хотів би виєднати честь за відкриття „нового світа" для свого народу; і тому не тільки за Колюмба бється стільки міст, що за походження Гомера, але проти нього ставлять учені кандидатів іншої національности. Вчора згадали ми в новинці про претенсії ірляндців, які сягають аж до 6-го століття, не маючи на це великих документів. Тимчасом чуємо, що проф. Гіяльмар Руед Голянд, американець норвежського походження, веде тепер у Норвегії енергійну кампанію проти Колюмба, доказуючи, що Америку відкрив не він, а нормани. Голянд покликується при тім на знайдену записку, згідно з якою нормани в 14. віці вперше відкрили край червоношкірих. У північних краях часто твердять, що скандинавці познайомили еспанців і португальців із фактом істнування суходолу по другім боці океану. У Півн. Америці є нібито докази на те, що нормани були в краю ще до появи еспанців. Багато знайдено в Америці сокир, мечів і інших предметів, що носять сліди скандинавського походження. Але знайдений професором камінь з написом є, на його думку, рішучим доказом того, що нормани були в Америці раніше. Камінь той знайдений фармерами в 1898 році в Міннесоті. Не придаючи ніякого значіння знахідці, фармери не рушали каменя. І аж проф. Голянд, побачивши його, знайшов на нім записку, яку після кількох літ праці вдалося йому розшифрувати. Та записка каже: „Ми, пять етів і двадцять і два норвежців, подорожуємо на захід. Наш табор знаходився на один день дороги від цього каменя. Ми ходили на морський беріг на риболовство. Коли ми вернулися, один з наших був убитий. Вони викупалися в його крові. „Аве Марія", спаси нас від всякого зла. Десять наших людей на побережжі. Вони стережуть наших кораблів. В 1362 році". Сторонники Колюмба твердять, що цей напис на камені підроблений.

Дописи.

ЗОЛОЧІВ. (Загальні збори філії „Сільського Господаря".) Дня 14. червня ц. р. відбулися річні загальні збори філії „Сільського Господаря" в Золочеві. Збори відкрив мец. д-р Ваньо, при участи около 70 присутніх, з чого було 54 представників кооператив золочівського району. Зі звідомлення уступаючої Ради показалося, що її праця обмежувалась переважно до завідування 4-ома домами і великим городом у Золочеві, які є власністю філії та придбані колись завдяки заходам тодішнього голови філії д-ра Ваня. Поза тим філія не проявляла живішої діяльности, натомісць агрономічну роботу вів Повітовий Союз Кооператив, який заанґажував окремого повітового агронома, що від кількох місяців взявсь живо за агрономічну роботу в повіті. По звідомленні Ради виголосив реферат про працю і завдання „Сільського Господаря" інж. Евген Храплівий, а про працю філії „Сільського Господаря" в майбутности інж. Іван Калинович, повітовий агроном. Після намічення пляну праці філії, вибрано нову Раду, яка має занятись цілою агрономічною роботою повіту та відтяжити в цім напрямі Повітовий Союз Кооператив. До нової Ради увійшли: д-р Ваньо — голова, о. Пришляк Василь — заступник голови, інж. Калинович Іван — секретар, Костів Гринь — Трудовач, Загульський Микола — Розваж, Цицай Іван — Угорці, дир. Казимира — Золочів — члени; заступниками вибрані: Медвідь Василь — Жуків, Бродяк Іван — Зазулі, о. Марків — Княже; контрольна комісія: Муц — Шпоколоси, Боднар — Ремезівці, дир. Мош — Городилів. Нова Рада намітила собі вже нові шляхи праці, а що вона складається з таких громадян, що безпосередньо зацікавлені хліборобством і „Сільським Господарем", то треба сподіватися, що вона буде працювати для добра українського села, не звертаючи уваги на те, що находяться, на жаль, між інтеліґентами тих околиць люди, які всякими способами хочуть довести до розладу в нашій хліборобській організації. Декількох таких інтеліґентів, яким далеким є добро села, хотіли навіть своїм письмом висланим до загальних зборів стримати їх відбуття, але здоровий інстинкт села показав нашим селянам, куди правий шлях. Здоровий розум селянина певно поведе філію до праці над кращою долею українського селянина. — **Учасник.**

З театру.

Виступи варшавської трупи арт. кабарету „Qui pro Quo".

Цей найкращий варшавський кабарет має свою марку. Є в ньому дотепні люди, добрі актори і симпатична атмосфера. І всі ті, що що-року не встигли виїхати на вакації зі Львова, сунуть туди лавою, щоби бодай потішити себе чужим гумором. Бо Варшава таки веселіше місто, як Львів; має більше з чого сміятися.

Але, на жаль, не все те, що є актуальне в щоденних балачках у Варшаві є доступне або... цензурне для Львова. Тому нова програма „Qui pro Quo" має небагато актуальних тем, таких як прегарна сатирична сценка у передпокою Ради міністрів. Премилий конферансіє чужинець Ярощ, що комічно калічить польську мову, пояснював жартом, що його театр свідомо перетикає веселі пункти програми поважними, щоби на тлі них поважних краще відбивав гумор. Та правду кажучи: виступи ансамблю молодих танцюристок, що виконують зовсім пересічні „еволюції" або досить банальні декламації (хоч і інтеліґентно „подані") виповнюють програму тільки тому, що важко виповнити її всю гумором і дотепом. „Qui pro Quo" таки не має Балієва ні навіть паризького Фальо або Фюрсі, що викрешують іскри дотепу у безпосереднім контакті з авдиторією. Підготовлені, на память вивчені дотепи мають свою прикмету, бо їх можна повторять іншим і пересічна публика волів їх так само як старі монольоги.

Повніський театр сміявся широ і часто. Але часто цей сміх нагадував потребу сміятись з чогонебудь, на сим вид розсмішного або комічного обличча артиста. Незрівнянним у жидівських типах є Лівінський, а Круковський виробив собі також своєрідний, улюблений жанр на жидівськім репертуарі. Одна частина авдиторії є завсіди захоплена Ордонівною, дуже інтеліґентною та оригінальною артисткою, не вважаючи на її дивно-прикрі спазматичні вигуки. Та в сій програмі бракувало опти-

ґінальности і в дотепах і в поодиноких сценках. Програма називалася жартом „ювилейною", але робила справді враження, якби жила капіталом минулих літ. Можливе, що це враження є ще безпосереднім наслідком впливу, полишеного високим мистецьким рівнем „Художественного Театру". А може — якщо правдою є те, що кажуть — є це безпосередній наслідок факту, що в останньому часі кількох артистів „Qui pro Quo" поженилося? З цього виходило би, що подружа не завсіди помагає на гумор.

М. Р.

Лист до Редакції.

Пояснення одної „містерії" в інтересі „Рідної Школи".

Від якогось часу наша ліва преса, радикальна і комуністична, носиться знову з „містерією" стипендійної фондації ім. Бучацького з Дрогобича, яка, мовляв, тільки з вини Головної Управи „Рідної Школи" загирилася, при чому — як це наглядно згадана преса дає до пізнання — не є виключені махінації деяких осіб з Головної Управи. До тих осіб належу й я, а на загальному зїзді „Рідної Школи" дня 20. травня ц. р. відважився навіть один з моїх товаришів по званні, директор одної з середніх шкіл „Рідної Школи" у Львові, редактор „Нових Шляхів", назвати мене принюдно по імени і кинути на мене нікчемну клевету. Головна Управа Р. Ш. упросила вправді до нової провірки згаданої справи дуже поважних громадян, знавців права, але що того рода провірка мусить з природи річи поступати поволі, а тимчасом клевета не мовчить, а не в свойому інтересі, але в інтересі Товариства і в інтересі памяти покійного Голови „Рідної Школи", якого ми всі безмежно шанували і любили за його самопосвяту для Товариства, почуваюся до обовязку подати до відома нашому ширшому загалови з о в с і м в і р н у історію нещасного зароту в реалізації згаданого фонду.

На просьбу Голови „Рідної Школи" перевіз я в зимі 1921 р. з Дрогобича до Львова деякі предмети, призначені на стипендійний запис ім. Бучацького. Ті предмети переняв я в Дрогобичі від д-ра Антона Горбачевського, що тоді він там свою адвокатську канцелярію і п. Рудницького зі списом і обопільним потвердженням і з тими актами передав їх у Львові Голові Товариства. Найцінніймими з тих річей, — деяких предметів, страшно знищених наслідком воєнних подій не оплатилобся було навіть перевозити, тож вони мусіли лишитися в Дрогобичі, — була жіноча й мужеська біжутерія. Ту біжутерію казав негайно Голова Товариства заприсяженим знавцям, Яжині й Влодкови, оцінити, а що в т и х ч а с а х золото, зберігане в приватних інституціях, підлягало реквізиції, зглядно примусовій продажі на потреби держави, постановила Головна Управа Р. Ш. те золото продати. Продажа відбулася я в н о, в убікаціях Центробанку, а я, що був свідком оцінювання тої біжутерії заприсяженими знавцями, пригадую собі дуже добре, як Голова з утіхою закомунікував мені, що йому прецінь вдалося здобути за неї суму значно вищу від оціночної. Біжутерію продано за польські марки, а що їх курс міг впасти, тому вирішено купити за них іншу валюту. І тут починається нещастя, якому ніхто не є винен.

Саме тоді відбувалася успішно офензива Вранґля, а з нею йшли царські рублі в гору. Голова Товариства, що був директором Центробанку, отже фінансістом, купує в найліпшій вірі за всі польські марки, узискані з продажі біжутерії, царські рублі в надії, що вони підуть ще дальше в гору. Тимчасом офензива Вранґля заломилася, рублі впали страшенно, продавати їх тоді було ніяково, бож годі було брати страту на свою відповідальність і так вони досі спочивають, як депозит, у касі Центробанку. Була надія на гарний зиск для збагачення фондації, тимчасом прийшла страта не з вини кепської калькуляції, але радше з помильної фінансової орієнтації. А помиляються тоді навіть найліпші фінансісти!

Багато, дуже багато стипендійних фондів в наших культурно-освітних установах наслідком воєнного лихоліття зійшли на нуль і це всі ми добре розуміємо, тільки в справі одної фондації „Рідної Школи" роблять люди злої волі стільки шуму, підкопуючи тим не тільки моральний престіж товариства, але калічуть добру память покійного Голови, який мимо слабого здоровля посвячував довгі літа багато часу й труду для успішної розбудови Товариства! Таке варварське поведення є крайно неетичне!

Д-р Остап Макарушка.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Евгенія з Куницьких Молодовець, учителька в Камінці-Старе Село, померла як жертва свого звання по довгій і тяжкій недузі в 51 р. життя дня 23. червня ц. р. Похорони відбулися 25. червня ц. р. — В. І. П. 2324 1-1

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця 28-го, г. 8·15 веч. Виступ варшавського кабарету „Qui pro quo".

Субота 29-го, г. 4·00 попол. „На дні" Ґоркого.

Субота 29-го, г. 8·15 веч. „Qui pro quo".

Неділя 30-го, г. 4·00 попол. „Біда не гріх" Островського.

Неділя 30-го, г. 8·15 веч. „Qui pro quo".

Малий Театр:

Пятниця 28-го, г. 7·30 веч. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венгерка.

Субота 29-го, г. 7·30 веч. „Ловець тіней" Сарнана (премієра). Виступ Венгерка та Любенської.

Неділя 30-го, г. 3·00 попол. „Пігмаліон". Гостинний виступ А. Венгерка.

Неділя 30-го, г. 7·30 веч. „Ловець тіней" Сарнана.

Кіна.

„Аполльо": „Батьку! Капітан Сорель і його син".

„Кольосеум": „Пімста біснуватого" (Гарі Піль). „В полоні авантюрника".

„Лев": „Хочу мріяти про тебе" (Колін Мур).

„Люна": „Демон копальні золота".

„Марусенька": „Наджінка" (Марія Корда). „Чия є моя жінка?

„Оаза": „Небезпечна краса". „Через гріх до щастя".

„Палас": „Тайна поштової скриньки".

„Пан": „Засуджениці" і „Наречена з примусу".

„Пасаж": „Побідник хмар". 2 американські комедії та Гомонтів тиждень.

„Утіха": „Поворот з неволі".

„Фатаморгана" „Альравна".

„Химера": „Море" (на основі Берн. Келермана).

Програма радіо.

Пятниця 28-го.

Льондон (358). 22·35 Військова орхестра. 23·30 „Богема".

Париж (174·). 21·35 Симфонічна орхестра.

Берлін (475,4). 20·00 Концерт радіо-орхестри.

Відень (519,9) 17·25 Пісні австр. композиторів.

Мілано (504,2). 20·30 Симфонічний концерт.

Будапешт (545). 19·15 „Ріґолетто". 20·20 Квінтет дутої орхестри.

Ленінград (1000). 16·00 Камерна музика.

Москва (825). 16·40 Камерний концерт.

Познань (339,8) 18·00 Арії та пісні з опери.

Кошиці (265,5). 17·10 Легка орхестра.

Субота 29-го.

Льондон (358). 19·45 Смичковий квартет.

Париж (1744). 18·45 Легка музика.

Берлін (475,4). 17·30 Орхестра.

Будапешт (545). 21·00 Концерт Б. Бартока. 23·00 Циганська музика.

Мілано (504,2) 19.00 і 23·15 Джезбенд.

Лен·нград (1000). 19·00 Оперетка.

Москва (1442,3). 15·30 Легкий концерт.

(1442,3). 20·00 Народний концерт.

Київ (775). 19·30 Симфонічний концерт.

Харків (1680). 20·00 Концерт.

Варшава (1395,1). 17·0 Орхестра. 20·30 Популярний концерт.

Познань (339·8). 19·15 Музична інтерлюдія. 20·30 Легка музика.

Братислава (277·8). 16·30 Концерт на двох фортепянах.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича.

С х о д е:
1.VII. Осінні маневри.
2.VII. Тітка Чарля.
3.VII. Базар.
4.VII Чесна Сузанна.
5.VII. Вій.
С и н е в і д с ь к о:
6.VII. Осінні маневри.
7.VII. Чесна Сузанна.
С т р и й:
8.VII. Тітка Чарля.
9.VII. Базар
10.VII. Чесна Сузанна.

На зимовий сезон театр остає стало в Тернополі, саля „Міщанського Брацтва".

Вписи до муж. доповняючої фахової школи „Р. Ш." ім. Грінченка (для терміναторів) у Львові, вул. Городецька ч. 95., я к а м а є п о в н і п р а в а п у б л и ч н и х ш к і л відбудуться в днях 29. і 30 червня ц. р. від год. 10 до 12 перед пол., а 1., 2. і 3. липня ц. р. від год. 5—7 попол. Приймається до підготовчої і I-шої кляси учеників всіх фахів, до II-ої і III-ої кл. учеників слюсарського, столярського і шевського фаху.

Вистава рисунків учеників муж. доповняючої фахової школи „Р. Ш." ім. Грінченка у Львові, вул. Городецька ч. 95. відбудуться в днях 29. і 30 червня ц. р. від год. 10—12 передпол. 2323 1-2

Збаращина. Дня 12-го липня ц. р. в год. 12 ій в пол. відбудеться в Збаражі, в саді „Українського Дому", посольське віче, в якім візьмуть участь сенатор Кузьмин, посол д-р Ст. Баран і посол Бунько.

Виділ Кружка Українських Студентів У. С. Б. у Вильні подає до відома, що довладні інформації про вписи на виділи: правничий, математичноприродничий, медичний та фармацевтичний виленського університету, будуть подані в часописах після 15. липня, бо аж тоді буде оголошене рішення сенату в цій справі. Товариші, що бажали би дістатись на фармацію повинні в часі ферій переганути: хемію неорганічну та ботаніку (курс гімназійний), бо з цих предметів будуть конкурсові іспити. — За Виділ „Кр. Українських Студентів" С. Караван.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.